

"בעלי אברך", אמרתי בגאווה.

"כמו כל החרדים", הגיבה הפקידה.

"כמעט", חייכתי, "בעלי הוא אברך כבר שש עשרה שנה". טון מודגש.
מעריך.

"אז אני כותבת שתורתו אומנותו?" היא הרימה אליי מבט מרוצה
מהידענות של עצמה. התג על החולצה שלה, שהסתתר עד כה מתחת
לרעמות תלתלים, דיווח שקוראים לה עירית.

הנהנתי. שתגדיר את זה איך שהיא רוצה, רק שאוכל לצאת כבר
לרחוב להמשיך בסידורים.

"אוקיי. אז אני כותבת שהוא עובד ב'כולל'", הקריאה עירית.

"לומד. תכתבי לומד, לא עובד", תיקנתי במהירות, לחוצה.

היא קשקשה עם העט ושינתה. "עובד, לומד. מה זה משנה? הוא

מרוויח שם את אותו כסף, ואת מקבלת את אותן נקודות זיכוי בגלל הכולל הזה".

"זה לא...", התחלתי לומר.

היא קטעה אותי. "טוב, אני סיימתי. את משוחררת, גברת גולדשטיין".
לחצה על מקש וזימנה אליה את המספר הבא בתור.

"מקווה שהבנת אותי ולא כתבת שהוא עובד", לא זזתי מהעמדה.

"הכל בסדר, גברת. צירפת אישור 'כולל', נכון? אז שלום ולהתראות".

"אישור 'כולל'", תיקנתי בלחש.

היה ברור שהיא כבר חושבת שאני בגדר מטרידה.

"מה זה בעצם כוילל?" שאלה אותי אורנה בשיחה הראשונה שלנו וניסתה להגות נכון את המילה החדשה שלימדתי אותה לפני דקה.

הסברתי לה. היא ידעה רק שחרדים לומדים בישיבות, ושהם פריזיטים ובטלנים.

"טוב, בשביל זה שידכו אותנו זו לזו", היא צחקה מעבר לקו. חברותא טלפונית שארגון 'אור ראשון' תיווך לי.

הייתה בה נכונות ללמידה שהקסימה אותי. אולי לכן הופתעתי מהמשפט הבא שלה.

"אז את בעצם אומרת שבעלך חי על חשבון המדינה?" היא ניסתה לגרות אותי לתגרה מילולית.

"התכוונת שהמדינה חיה בזכותו. כן, חרדי אורגינלי", אמרתי מיד בחיוך וגרמתי לעוקצנות שלה לשקוע. צריך שניים בשביל וויכוח.

"והוא שחור, מזוקן, עם כיפה גדולה, והבילוי המועדף עליו הוא הפגנות", היא המשיכה.

צחקתי. באופן מוזר זו הייתה פתיחה טובה לקשר שלנו. היא רמת-גנית בת ארבעים עם ילד וחתולה. אני בני-ברקית בת שלושים ושש בעוד חודשיים, עם שבעה ילדים ורזומה של משכנתא.

סיפרתי לה על עצמי.

אני נשואה שש עשרה שנה (היא נשפה בהערצה). מורה במקצועי. למדתי בסמינר בתקופה שכל מילה מקצועית אחרת מלבד הוראה הייתה מוקצה מחמת מיאוס - מושג שבהמשך הקשר שלנו את תבני מהו.

רכב לא חונה מתחת לבית שלנו, ואני מאמינה שגם אם היה לנו אחד כזה הוא היה מדגם סובארו. סובארו אברכית - שמעת על המושג הזה פעם? חכי, את עוד תשמעי.

אנחנו גרים בקומה רביעית בבניין בלי מעלית. בדירה שלנו יש שלושה וחצי חדרים ובעל הבית שמכר לנו אותה שואל עד היום איפה החצי. החצי הוא מרפסת שסגרנו. וככה זה כבר שנים. שמאי מטעם העירייה שבא למדוד את הדירה שלנו כדי לוודא שאנחנו משלמים ארנונה כנדרש, הוכיח לנו שהדירה לא גדלה עם הזמן. המשפחה שלנו דווקא כן.

יש לי שבעה ילדים בלי עין הרע ("ואמרת שאת עוד לא בת שלושים ושש, כן?" הדגישה אורנה). בעלי? ב'כילל' עכשיו. ותתפללי, זה גורם לי לאושר.

וכאן לקחתי אוויר, ואורנה שאלה מה זה בעצם 'כילל'. אם לא מדובר

בחדר בו יושבת קבוצת מזוקנים ומכלה ספלי קפה בשרשרת.

קפה. "תגידי, למה שלא נשב באמת להיכרות על כוס קפה?" נזכרתי להציע. רפי אמר שאולי כדאי שאפגש עם האישה הזו בבית שלנו בפעם הראשונה ואנסה לתהות על קנקנה. למרות שאנחנו סומכים על הארגון ועל שלומו המתווכת שמבררת על הנשים שמשני עברי הקו עוד קודם.

"אולי בהזדמנות", אמרה אורנה, "אולי את תבואי אליי. אצלי יהיה יותר שקט", היא צחקה.

החתולה שלה ייללה ברקע ורציתי לומר שאני מפחדת מבעלי חיים ושאיני מעדיפה קולות של ילדים, אבל שתקתי. גם ככה עברו מעבר לשישים דקות שהקצבתי לשיחה הזו. ורפי נכנס הביתה.

"בעלי הגיע הרגע", הגבתי, "אז עוד נדבר אם ירצה ה".

"אם ירצה ה", היא גלגלה את המילים, מחקה אותי.

הנחתי את האלחוטי במקום, והלכתי למטבח אחרי רפי.

"קפה?" הצעתי.

"תודה", הוא ענה. התיישב על הכיסא וקם מיד, "את לא צריכה. אעשה לבד".

"זה בסדר. אני ממילא מכינה גם לעצמי", סירבתי.

הוא נשאר לעמוד, נשען על השיש.

"קרה משהו?" שאלתי.

"מה שאלת?" מבולבל. מרחף.

"שאלתי אם קרה משהו".

הוא התיישב ולקח ממני את הקפה בתודה. "לא משהו רציני. נסתדר. מה איתך?"

רוצה הסחת דעת? קבל. סיפרתי על אורנה. על ההגדרה שלה למושג 'כילל'. והוא שוב נזכר במשהו הלא רציני הזה.

"טוב, עכשיו תורך לדבר", אמרתי, והתחלתי לעשות את מה שאורנה אמרה על קבוצת המזוקנים כהגדרתה: כיליתי שלושה ספלי קפה בשרשרת.